

Zaključilo se je še eno šolsko leto. Zame je bilo to zadnje leto na OŠ Mozirje. V užitek mi je bilo pisati za šolski spletni časopis in pogrešala bom sodelovanje z ostalimi člani in mentorico Vlasto Povše. 15. junija smo se devetošolci dokončno poslovili od šole, v kateri smo preživeli devet nepozabnih let, 22. junija pa se je šolsko leto končalo tudi za ostale učence.

Tina Jernejc

Dogajalo se je ...

OBISK ŠTUDENTA IZ LITVE

V torek, 22. maja, nas je obiskal študent Fakultete za družbene vede v Ljubljani, ki prihaja iz Litve. To pribaltsko državo nam je tudi predstavil. Država letos praznuje 100-letnico obstoja. Ima tri milijone prebivalcev, velika pa je za tri Slovenije. Najvišji hrib je visok le 290 metrov, prevladujejo nižine. Predstavil nam je tradicionalne jedi in nekaj osnovnih besed.

V športu prisegajo na košarko, za nogomet pa niti slišati nočejo. Imajo dobro razvito tehnologijo, znani pa so po hitrem delovanju WI-FI-ja. Za študij v Sloveniji se je odločil, ker si je želel spoznati našo kulturo. Pravi, da so mu pri nas najbolj všeč gore. Navdušen je nad prijaznostjo Slovencev.

Pogovora z gostom smo se udeležili učenci od 5. do 9. razreda, ki dobro razumemo angleščino in smo lahko sodelovali tudi s svojimi vprašanji. Srečanje je bilo poučno in zanimivo, zato si v prihodnje želimo več takšnih pogovorov.

Tina Jernejc, 9. b

RUDNIK MEŽICA IN PREŽIHOVINA

V četrtek, 7. 6. 2018, smo se učenci šestih razredov odpravili na ekskurzijo na Koroško. Ogledali smo si domačijo Prežihovega Voranca, najprej pa smo se sprehodili po temnih rovih rudnika svinca in cinka v Mežici.

Ob sedmi uri zjutraj smo se z avtobusom odpeljali iz Mozirja. Naš cilj je bil mežiški rudnik. Ob deveti uri nas je vlakec že popeljal v podzemlje Pece. V rudniku so najprej kopali svinec, ki ima značilno temno sivo barvo. Kasneje so začeli kopati tudi cink, ki je lahko različnih barv, zato so ga težje prepoznali in tudi izkopali. V rudniku so rudarji izkopali 800 km rovvov, danes pa je za turiste namenjen le 1 km in 300 m. V njem je kar 20 nadstropij, rudarji pa so jih poimenovali obzorja. 1. nadstropje je najbližje površju, 20. pa je globoko v podzemlju Pece. Nas je vlakec popeljal v osmo obzorje, nato pa smo se po strmih stopnicah in temnih rovih povzpeli v sedmo obzorje, ki je 600 m pod površjem. Vsi smo bili presenečeni, da smo tako globoko. Izvedeli smo veliko zanimivega o delu rudarjev. Ko smo ogled zaključili, nas je vlakec popeljal nazaj na dnevno svetlobo. Peljal nas je s hitrostjo 10 do 12 km/h, vožnja pa je bila dolga 15 minut. Nato nas je avtobus odpeljal do Prežihove domačije.

Prežihov Voranc je slovenski pisatelj, ki se je rodil leta 1893, umrl pa leta 1950. Njegovo pravo ime je Lovro Kuhar, ustvarjal pa je pod imenom Prežihov Voranc. Nekatera izmed njegovih del so Samorastniki, Solzice, roman Doberdob in Boj na požiralniku. Domačija, na kateri je živel, je danes muzej na prostem. Hiša je skromna, ima le tri prostore: prostor, kjer so spali in se družili, črno kuhinjo in prostor, kjer so jedli. Arhitektura hiše je značilna za tisti čas. Spodnji del je zgrajen iz kamna, zgornji del pa iz lesa. Streha je pokrita s skodlami. Na domačiji je tudi kip pisatelja, njegov pogled je usmerjen v njegovo vas Kotlje.

Okrog druge ure popoldne smo utrujeni in navdušeni nad izletom prispeli v Mozirje.

Zala Paulina Brišnik, 6. a

ČOKOLADNICA IN VULKANIJA

Osmošolci smo se v četrtek, 7. 6., že ob 6.30 odpravili na naravoslovni dan. Obiskali smo čokoladnico v Avstriji in Vulkanijo na Goričkem.

Z avtobusom smo prispeli do čokoladnice Zotter, ki nas je privabila s svojim čokoladnim vonjem in prekrasnim izgledom. Na začetku smo si v posebni sobi ogledali film o nastanku čokolade oziroma kako pridobimo in sprajimo kakavova zrna, da na koncu dobimo slastno čokolado. Po ogledu filma je vsak dobil svojo žličko, s katero smo okušali različne čokolade. Poskušanje smo pričeli s poskušanjem kakavovih zrn, ki so bila zelo grenka in neokusna. Naslednja postaja je bila čokoladna fontana, ki je izgledala božansko, a ko smo jo poskusili, je bila zelo grenka in kislá. Pozneje smo izvedeli, da je bila to 100 % čokolada in je bila zato tako grenka. Naslednje čokolade so bile dosti boljše. Dobili smo posodice z vročim mlekom, v katere smo lahko po svoji izbiri dodali čokoladico in si sami ustvarili čisto svojo vročo čokolado. Po končanem poskušanju čokolade smo imeli možnost, da kupimo čokolado, ki nam je bila najbolj všeč. Pred odhodom iz čokoladnice smo si ogledali še »mini« živalski vrt in odšli na igrišče, na katerem smo se lahko poigrali in sprostiti.

Odšli smo na avtobus in se odpravili proti Goričkemu. Po malici smo se razdelili v dve skupini. Najprej smo si ogledali kratek film o nastanku in vrstah vulkana, nato pa odšli v »podzemlje«, kjer smo si v 4D projekciji ogledali film o nastanku Zemlje. To je bila strašno zanimiva izkušnja. Na koncu smo posedli na vlakec, ki nas je popeljal nazaj na površje. Ogledali smo si še muzej, kjer je razstavljena zbirka kamnov in mineralov s celega sveta.

Prepričani sva, da nam bo ta ekskurzija še dolgo ostala v spominu, še posebej čokoladnica.

Kaja Firm in Maja Sedovnik, 8. a

Literarni kotiček

DRUŽINSKI IZLET

Lansko leto smo se med prvomajskimi počitnicami z družino odpravili na krajši oddih v Italijo. Ogledali smo si Benetke, nato pa se odpeljali proti Gardskemu jezeru, v Sirmionu pa smo si privoščili odličen sladoled. Z nami je bila moja teta Aneta, zato je bil smeh zagotovljen. Zabavali smo se, vlakci v Gardalandu pa so nam pognali kri po žilah.

Že drugi dan je bil namenjen Gardalandu. Da bi lahko preizkusili čim več atrakcij, smo bili tam že ob deseti uri zjutraj, ko park odprejo. Pozdravili so nas s plesom in glasbo. Bila sem navdušena. Doma sem si Gardaland po internetu ogledala do potankosti in naredila načrt, kje vse se bom zabavala. A najprej smo se seveda odpravili v otroški del, kjer je najbolj užival moj mlajši bratec Johan. Ves čas je vpil: »Še, še!« Mi pa smo le veselo prikimavali. Nato pa sem prišla na svoj račun še jaz. Preizkusila sem Colorado boat, Mamuta, prosti pad ... Želela sem si tudi vožnje na Blue tornadu, a ker so ljudje tam tako vpili, si nisem upala. Odločila sem se za mirnejši počasnejši vlakec, ki se je kmalu izkazal za vse kaj drugega kot mirnega.

Vlak Sekvoja je zelo visok. Po obliki spominja na črko f. Najprej se pelješ skoraj navpično gor, nato po vrhu in potem obrnjen na glavo. Takoj sem vprašala mami, če bi šla zraven, a ta je odgovorila: »Žive me ne spraviš tja gor.« Moj en meter visok bratec je bil premajhen, moj dva metra visok ati pa prevelik. K sreči je bila tu moja teta, ki je vedno za akcijo. Postavili sva se v čakalno vrsto in čakali na najin trenutek. V vrsti sem se tresla kot šiba na vodi. Bila sem prestrašena. Usedeva se v vlakec in vožnja se pričinja. Vse poteka mirno, nakar se vlakec skoraj tik pod vrhom ustavi. Z Aneto se preplašeno spogledava. Strah me je, da bi padli nazaj dol, saj je zelo visoko. Kar naenkrat pa vlakec oživi in vožnja se nadaljuje.

Ko sva spet stali na trdnih tleh, sva bili presrečni. Moja starša, ki sta to videla, sta bila blede kot stena. Povedala pa sta, da je vse skupaj trajalo največ pet sekund, meni pa se je zdela cela večnost. Nato sem z veseljem mojega bratca spremila nazaj v otroški del, na male vrtiljake.

Zala Paulina Brišnik, 6. a

KONEC DOBER, VSE DOBRO

Med lanskimi poletnimi počitnicami na morju smo moja mami, prijatelja Erik in Dominik ter njuna mama in jaz doživeli zelo razburljivo pustolovščino. Bila je polna smeha in zabave pa tudi strahu in groze.

Ko sva z mami, tako kot vsako poletno jutro na morju, odšla na plažo, sva zagledala moja prijatelja z njuno mamo, ki so uživali na svoji ladji. Kmalu sva se jim pridružila in odpluli smo v sosednji zaliv. Voda v njem je bila biserno čista, zato smo že z ladje opazili ogromno školjk. Erik je takoj dobil idejo, da bi jih nekaj nabral, vendar mu mama tega ni dovolila pred kosilom. Mami sta začeli pripravljati kosilo, midva z Dominikom pa sva igrala karte.

Kar naenkrat Erikova mama vpraša: «Kje pa je Erik, fanta?» Nihče od naju ni vedel, kje pravzaprav Erik je. Takoj smo ga začeli panično iskati in ga klicati. V teh trenutkih smo bili vsi zelo prestrašeni, saj nas je skrbelo za Erika. Njegova mama pa reče: «Ne smemo še vreči puške v koruzo!» Naredili smo plan. Mami sta ga začeli iskati po obali, midva z Dominikom pa po zalivu. Po uri in pol napornega iskanja smo se zopet zbrali na plaži. Dominik je rekel, da je to skoraj tako, kot da iščemo iglo v senu. Ko smo se vrnili na ladjo, smo ugotovili, da smo bili prejpreveč panični in zato nismo opazili, da manjka tudi Erikova potapljaška oprema. Njegovi jeklenki sta bili polni, zato je imel zraka za dve uri in pol, kar je pomenilo, da bi se moral v roku pol ure vrniti na ladjo. In res, vrnil se je že čez petnajst minut. Najprej ga je okregala mama, nato pa še Dominik, saj je zmanjkalo plina in je moral jesti hladno kosilo.

V tej pustolovščini, ki je bila sreča v nesreči, saj je Erik nabral veliko školjk, sem se naučil, da moram pred odhodom v vodo vedno povedati staršem, drugače se bo zgodilo to, kar se je zgodilo nam.

Ali Ernecl, 6. a

POŠKODBA PRI IGRI

Letos smo se za prvomajske počitnice odpravili na morje v Rovinj. Tam smo zelo uživali, dokler se ni pripetila nesreča.

Bila je sobota, drugi dan počitnic. Vsi smo se zbudili polni energije. Po zajtrku smo se odšli otroci igrati na igrala, starši pa so se zmenili, kaj bomo počeli čez dan. Poklicali so nas na teraso, kjer smo tudi mi izvedeli, kako bo potekal dan. Pred kosilom naj bi šli v mesto, otroci pa nismo želeli iti zraven. Tako smo lahko ostali v kampu. Igrali smo se na igralih, si pripravili kosilo in se namakali v bazenu. Potem pa so trije fantje želeli, da jih poženem na vrtiljaku. Fante sem zavrtela, kar naenkrat pa me je močno zbolela roka.

Prijateljica je poklicala svojo mamo, saj je medicinska sestra, ona pa je poklicala moje starše. Bili so v mestu, zato niso mogli takoj priti. Ta čas sem si hladila roko z ledom. Ko sta starša prišla, sta mislila, da sem padla z rolerji. »Ne, nisem se rolala, na igralih smo se igrali,« sem jima zatrjevala.

Usedli smo se v avto in se odpeljali v bolnišnico v Izolo, kjer so mi slikali roko in ugotovili, da imam zlomljeno kost v zapestju. Napotili so me v mavčarno, kjer sem dobila mavec. Nato smo se odpeljali nazaj na Hrvaško, kjer so me že vsi nestrpno pričakovali.

Tisti teden dni sem nisem smela kopati, voziti s kolesom ali voziti z rolerji.

Spoznala sem, da se moram na igralih igrati bolj mirno, saj ni zabavno imeti zlomljene roke med počitnicami, sploh zato, ker se ne moreš kopati v bazenu in morju. Naslednjič bom raje odšla s starši v mesto.

Lana Hriberšek, 6. a

VETER

Grda čarovnica,
stara kot svet,
odprla je veter
iz lonca zaklet.

Podiral je smreke,
odkrival je strehe,
ni se zmenil
za stare orehe.

KO NIMAŠ NIČ VEČ

Ko izgubiš vse,
kar imaš rad,
ko nimaš nič več,
ko ti ne ostane nič,
nisi več ti.

Ne moreš nazaj,
da bi popravil vse,
kar si naredil,
da bilo bi kot prej.

Eva Ugovšek Poznič, 2. b

Devetošolci so se poslovili

Mia Sara Leskošek: Najbolj si bom zapomnila izlete; nekateri so bili res posebni (London, Gardaland). Sošolci smo se v vseh teh letih zelo dobro spoznali in navezali poseben stik. Svojo pot bom nadaljevala na Gimnaziji Lava.

Aljaž Vreš: Na šoli sem užival, poln spoštovanja do učiteljev in vrstnikov. Svoje šolanje bom nadaljeval v Celju, smer računalništvo.

Gašper Čulk: Odločil sem se za kemijo, za to me je navdušila učiteljica Tinkara, saj so bile njene ure nekaj posebnega. Zelo posebne pa so bile zadnje tri ure matematike, saj smo jedli čokolado.

Nace Štiglic: Najbolj mi bo ostala v spominu ekskurzija v Gardaland. Bilo je neverjetno! Vpisal sem se na športno gimnazijo v Velenju.

Maja Marolt: Najbolj si bom zapomnila šole v naravi in prijateljstva, ki sem jih sklenila. Šolanje bom nadaljevala na športni gimnaziji v Velenju.

Manca Zaluberšek: Spomnim se prvega dne, ko smo morali počiti balone, kar se mi je zdelo nemogoče. Nikoli ne bom pozabila šole v naravi v Rakovem Škocjanu in ure, ko je učiteljica pozabila priti v razred, ko bi morali pisati preizkus znanja. Ne bom pozabila učiteljic na razredni stopnji, ki so tako srčno skrbele za nas. Ob misli, da se s sošolci ne bom več videvala, pa stežka zadržujem solze.

Ana Rozoničnik: Vpisala sem se na Srednjo šolo za storitvene dejavnosti in logistiko, smer ustvarjalec modnih oblačil. Upam, da se bom naučila veliko novega, osnovna šola pa mi bo ostala v lepem spominu.

Urška Gaber: Vsem učencem predlagam, da se sproti učite, da ne boste na koncu leta razočarani. V zadnjem letu sem razmišljala kam naprej, odločila sem se, da bom postala frizerka.

Jan Weiss: Najlepše mi je bilo v 9. razredu, saj smo se sošolci zelo zbližali. Želim si postati vzgojitelj predšolskih otrok, zato sem se vpisal na vzgojiteljsko šolo.

Urban Pevec Blatnik: V devetih letih šolanja sem spoznal veliko dobrih učiteljev, ki so se zelo zavzeli za vsakega učenca. Upam, da bodo taki učitelji tudi na strojni šoli, kamor sem se vpisal.

Nika Kajtna: Zelo mi je žal, da se nisem sproti učila, saj se mi je potem vsega preveč nabralo in je bilo težko.

Maks Jeraj: Najbolj mi bodo ostali v spominu poskusi pri kemiji, zato sem se vpisal na kemijsko šolo.

Alex Tyutyunnyk: Zapomnil si bom prijazne in družabne sošolce, dobre in prijazne učitelje, ki so nas veliko naučili in nam bili pripravljeni pomagati, ko smo jih prosili za pomoč. Ko sem v šestem razredu prišel na OŠ Mozirje, sem bil presenečen, da je bila šola tako lepo urejena in varna, saj v Ukrajini, kjer sem prej obiskoval šolo, ni bilo tako.

Matic Laznik: V šoli sem se naučil biti strpen in poslušen, zato sem si zapomnil veliko poučnih nasvetov. Vpisal sem se na šolo, ki izobražuje za poklic avtoserviser.

Nejc Sedovšek: O tej šoli nimam povedati kaj slabega. Vsi učitelji se ti posvetijo in ti pomagajo v težavah. Upam, da bo tako tudi v lesarski šoli v Škofji Loki, kamor sem se vpisal. Moj nasvet: Delajte sproti in lažje vam bo pri pouku!

Dominik Pečnik: Iz lastnih izkušenj vam povem, da se je treba sproti učiti.

Florijan Repenšek: Dragi učenci OŠ Mozirje! Hočem vam sporočiti, da se izobražujete v kvalitetni osnovni šoli. Če imate že zastavljene cilje, jih boste s pravo mero vztrajnosti in volje tudi dosegli. Deveti razred ni pretirano težak, le slediti je treba in vsake toliko časa pokukati v učbenik. Če pa slučajno dobiš negativno oceno, jo čim prej popravi in lažje ti bo. Spoštujte učiteljice, saj vam hočejo le dobro in se trudijo za vaše znanje in uspeh. Želim vam vse dobro!

Anže Irman Kolar, 9. b